

A vezető

Az ifjúság *vezetőjének* lenni más, mint tanárnak, vagy katonának kezemben tartani egy osztályt, vagy egy szakaszt. Utóbbi esetben *uralkodom* azon csoport felett, az akaratom feltétlen, nem számolhatok azzal, hogy akaratom nyilvánítása milyen véleménnyel találkozik a csoport tagjai közt. Nem függök tőlük, ellenben ők teljesen függnék tőlem. Az akaratom, ha szemben találkozik az enyémmel, engedni kénytelen, nem tehetem vita tárgyává rendelkezéseimet, nem ajánlhatom föl, hogy döntsenek fölöttem, helyes, vagy helytelen-e, amit mondok. Ezzel szemben az ifjúság vezetőjét az jellemzi, hogy mivel munkája és helyzete önkéntes, valamint önkéntes a fiúk munkája is, magára a csoportra támaszkodik. Nem uralkodik fölöttük, nem hajtja, kényszeríti őket, nem vitathatatlan és feltétlen akarattal áll szemben az ifjúság akaratával, hanem *vezeti*, s a vezetés gondolatában benne van, hogy *ő megy elöl*, s a többieknek mutatja az utat, melyet azok szabad akarataukból követnek. De a vezető fogalmában benne van az is, hogy nemcsak *mutatja* az utat, de *segíti* is azokat az úton, akik nem tudnak járni rajta. Ha egy szakasz menetel, s egyik közülük nem bírja az utat, leesik, vagy más úton megy, a többi *otthagya*, vagy *kényszeríti* a továbbmenésre, az ifjúsági munkában a vezető és a többiek *megfogják* az elfáradt kezét és *segítik* tovább menni, vagy az eltévedtet *meggyőzik*, hogy ez az igazi út. A vezető helyzete a csoport *bizalmától* függ, nincs saját ereje és tekintélye, mely állásából, vagy hatalmából stb. folyna, a tekintély forrása a csoport, mely benne bíz és utána halad. Nem önmagáért és önmagától van, a csoporttal együtt közös célt szolgál, mely felé ő is úgy halad, mint a többi.

De különbözik az ifjúság vezetője a demagóg népvezértől is. A népvezérnek nincs magasabb célja, egyetlen cél, amit ismer, a saját hatalmának megszilárdítása. A népet *eszköznek* nézi, hizeleg neki, ápolja gyöngeségeit, mert annak gyöngeségében van az ő ereje. Nem akarja, hogy saját akarata legyen a népnek, mert ez neki vesztére szolgálna, hanem arra igyekszik, hogy az teljesen az ő akarata szerint menjen. A nép nélkül semmi, a nép választotta őt, azok közül, akik legtöbbet ígértek neki, nem azok közül, akik legjobbat akarták vele. A vezető ezzel szemben, nincs rászorulva a népre, („nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket”) lelkileg független a csoporttól, melynek vezetését megbízásnak, kiváltságnak, nem előnynek vagy haszonnak nézi. Nem

ápolni és növelni igyekszik a nép gyöngeségét, („én nem hízok, édes nemzetem tenéked, hogy hazugsággal dicsérjelek... hanem im megmondom magadnak fogyatkozásaidat...” Zrinyi M.: Afium.) hanem segíteni annak legyőzésében. Szereti, akik rá vannak bízva, tűri gyöngeségeiket, szenved értük, szomorkodik gyarlóságaikon. Nem rendeli alá magát azoknak, mint a demagóg, sem nem akar rendelkezni fölöttük, hanem vezeti őket egy igazi élet útján, s ha mind otthagyják, ha megvetik, ha meggyalázzák, akkor is megmarad vezetőnek, mert ami őt azzá tette, nem a nép múltó kegye, de Isten örök megbízása volt.

A magyar ifjúság közötti munka ilyen vezetőkre vár ma is, mint ahogy évtizedek óta várt az ifjúság azokra, akik meg tudják érteni, akikben az iránta való szeretet legyen akkora, hogy ne dobják a lelkét és a törekvéseit prédául mondvacsinált és rájuk erőszakolt formák és tőlük idegen célok bálványainak. Azért ezt a munkát senki sem végezheti *kényszerítésből*, vagy *időtöltésből*, vagy *hiúságból*: egy erő van, mely képessé tesz valakit az ifjúság vezetésére: az iránta való hűséges baráti szeretet és egy hatalom, mely fölken erre, az élő Isten megbízása, amivel ránk bízta azokat, akik drágák neki. Az ilyen vezetőnek nem kell sokat magyarázgatni, milyen legyen a jó vezető, nem kell lelkére kötni, hogy bizalmat érezzen a fiúk iránt, hogy szeresse őket, nem kell gyakorlati fogásokat magyarázni, mert tudja azt az elvet, ami minden vezetés elve és első parancsa: „nem azért jöttem, hogy szolgáljak nekem, hanem hogy én szolgáljak másoknak”, s a többi megmondja neki az a lélek, mely tele van szolgálatra vágyó szeretettel az ifjúságon át Isten iránt.

Ez a könyv az ifjúság vezetésének módjával foglalkozik, egy olyan program alapján, mely nem külön, szervezetet ad, sem nem egyesület alakítását célozza, hanem minden, már meglévő ifjúsági munkában használható. Nem annyira elvi fejtegetésekre törekszünk, hanem egy kézikönyvet akarunk a vezető kezébe adni, mely a program egész keresztülvitelénél segítségére legyen. Szükséges, hogy aki ezen program szerint akar dolgozni, gondosan tanulmányozza át úgy ezt, mint a fiúk számára kiadottakat is, hogy annak teljes birtokában legyen. Szükséges, hogy mielőtt saját maga az utóbbit jól át nem tanulmányozta, ne adja őket a fiúk kezébe.

Mivel e könyv egyúttal a vezetők számára tartandó kiképző tanfolyamok számára vezérkönyvül is szolgál, szükséges, hogy az itt elmondottak alapján minden vezető *komoly tanulmányokat* is folytasson, s azok felett saját maga is gondolkodjék. A minden fejezet végén közölt *kérdések* ennek a tanulmányozásnak és megbeszélésnek a tárgyaiul vannak fölvéve.